

РЕШЕНИЕ

№ 11202

гр. София, 01.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10911** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата ЗДвП.

Образувано е по жалба на „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „М.“, Комплекс БПС, Бизнес парк С., №1, [жилищен адрес] представлявано от Б. С. Д., чрез пълномощника си адв.Л. Г. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-005479/04.10.2024 година по чл.171, т.2а, б.„А“ от ЗДвП на Полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП СДВР, с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата е посочено, че ЗППАМ не съответства на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че ЗППАМ е издадена при неясни фактически основания, без да се установи участието респективно допустителството от страна на дружеството на процесното нарушение. Моли се да същата да бъде отменена, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Л. Г., прави искане за отмяна на процесната заповед, претендира разноски. В писмени бележки излага доводи, че „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД, не е извършила никакво нарушение, т.к. е предоставило процесно МПС на правоспособен водач, като дружеството не следва да отговаря за последвало преотстъпване на автомобила на неспособен водач.

Ответникът – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР – в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която прави искане за оставяне на жалбата без уважение. Излага съображения, че процесното МПС е било управлявано от лице, което е неспособен водач, че са налице са всички материално правни предпоставки за издаване на процесната ПАМ и същата законосъобразно наложена. Претендира се юрисконсулско възнаграждение .

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна: На 25.01.2024г. в [населено място] между „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД и „РАЙД ШЕЪР БЪЛГАИЯ“ АД бил сключен договор финансов лизинг с предмет лек автомобил „Ф. ЪП“ с рег. [рег.номер на МПС] . В договора било предвидено, че се сключва на основание и Общите условия на „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД.

Съгласно чл.9.4. от Общите условия „Клиентът е длъжен да използва автомобила съобразно действащите закони. В случай на неспазване на закона клиентът е отговорен за всички произлезли от това последици и заплаща всички глоби на съответните органи.“

На 09.04.2024г. в нарушение на договор финансов лизинг и Общите условия към него „РАЙД ШЕЪР БЪЛГАИЯ“ АД представило лек автомобил „Ф. ЪП“ с рег. [рег.номер на МПС] на Т. Р. Г., който не притежавал свидетелство за управление на МПС. Около 02.00ч. на 09.04.2024г. в [населено място] на [улица]л.а. бил спрян за проверка от служители на ОПП СДВР. Същите установили, че, лицето Т. Р. Г. управлявал лек автомобил „Ф. ЪП“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружеството – жалбоподател, след като е лишен от право да управлява МПС.

За констатираното нарушение е съставен АУАН серия ГА с №785972/09.04.2024г., връчен на нарушителя на същата дата.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-005479/04.10.2024 година, оспорена в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма,

спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Оспорвания акт е издаден от Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР в това му качество и е налице необходимата компетентност, съгласно заповеди № 513з-4529/31.05.2022г., № 513з-6324/17.08.2018г. и № 513з-6400/07.07.2023г. на Директора на СДВР, вр. заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи, служебно известни на съда.

В обжалваната заповед изрично е посочено, че същата се основава на обстоятелствата, подробно изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение и с оглед наличието на всички реквизити предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, следва да се приеме, че е издадена в предвидената от закона форма.

Настоящият състав не констатира при издаване на обжалваната заповед да е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила и противоречие на материалноправни норми. Не е налице нарушение на разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ПАМ № 24-4332-005479/04.10.2024, е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за

категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на дружеството с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, на 09.04.2024г. лек автомобил „Ф. ЪП“ с рег. [рег.номер на МПС] собственост на „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД се управлява от Т. Р. Г., който е лишен от право да управлява МПС.

Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б.„а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, лишено от право да управлява МПС.

Не е спорно по делото, че лек автомобил „Ф. ЪП“ с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от лице лишено от право да управлява МПС и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „А” от ЗДвП, е собственост на „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавал управлението на л.а. от неспособния водач Т. Г., тъкмо обратното, л.а. е предоставен за ползване на правоспособен водач, с изрично задължение същият, да не преотстъпва спазва законодателството и да не предоставя управлението на МПС на неспособни водач, респективно- на лица лишени от право да управляват МПС.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „А“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „А”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него мотопед от правоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на мотопеда, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него мотопед от правоспособен водач. Следователно управлението на мотопеда от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение

на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на лизингополучателя-„РАЙД ШЕЪР БЪЛГАИЯ“ АД и на лишения от право да управлява МПС водач Т. Г., които без знанието, без съгласието на собственика и въпреки изричната забрана в договора е управлявал лекия автомобил.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на лекия автомобил към установения противоположен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Поради което с наложената на „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „А“ от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Преди издаването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито в следствие са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него л.а. да бъде ползван и управляван от неспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „А“ от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, разноски се дължат на жалбоподателя, но такива не са претендирани, поради което и съдът не присъжда разноски.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „ПОРШЕ ЛИЗИНГ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-005479/04.10.2024 година по чл.171, т.2а, б. „А“ от

ЗДВП на Полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП СДВР.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.